MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 906

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 30 octombrie 2026

SUMAR

Nr. | Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 331 din 16 aprilie 2026 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 378 alin. (3) din Codul penal, precum și a sintagmei „săvârșirea faptei” cuprinse în dispozițiile art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală 2–8

Decizia nr. 337 din 16 aprilie 2026 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1), ale art. 103 alin. (2), precum și ale art. 104 alin. (7) și (8) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal 9–12

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

832. — Ordin al președintelui Institutului Național de Statistică privind pragurile valorice Intrastat pentru colectarea informațiilor statistice de comerț intra-UE cu bunuri în anul 2027..... 12

984. — Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru modificarea anexei nr. 1 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 35/2016 privind aprobarea acțiunilor sanitar-veterinare cuprinse în Programul acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de imobilizare a animalelor care amenință viața sau integritatea corporală a persoanelor prin utilizarea și administrarea substanțelor din categoria stupefiante, psihotrope, de identificare și înregistrare a bovinelor, porcinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și a normelor metodologice de aplicare a Programului de supraveghere și control în domeniul siguranței alimentelor 13

1.773. — Ordin al ministrului economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului privind modificarea și completarea procedurii de implementare a „Programului pentru consolidarea IMM-urilor prin acces îmbunătățit la finanțare — SME Eco-Tech”, finanțat din cea de-a doua contribuție elvețiană, în cadrul Programului de cooperare elvețiano-român (PCER), aprobată prin Ordinul ministrului economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului nr. 1.392/2025 14

ACTE ALE ORDINULUI ASISTENȚILOR MEDICALI GENERALIȘTI, MOAȘELOR ȘI ASISTENȚILOR MEDICALI DIN ROMÂNIA

35. — Hotărâre privind suspendarea aplicării Hotărârii Consiliului național al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 28/2026 pentru modificarea anexelor nr. 3 și 4 la Statutul Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, adoptat prin Hotărârea Adunării generale naționale a Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 1/2009 15

37. — Hotărâre pentru completarea Hotărârii Consiliului național al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 4/2020 pentru aprobarea structurii și a informațiilor din Registrul național unic al asistenților medicali generaliști, moașelor și asistenților medicali din România 16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 331
din 16 aprilie 2026

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 378 alin. (3) din Codul penal, precum și a sintagmei „săvârșirea faptei” cuprinse în dispozițiile art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală

Elena-Simina Tănăsescu — președinte
Asztalos Csaba-Ferenc — judecător
Mihai Busuioc — judecător
Mihaela Ciochină — judecător
Cristian Deliorga — judecător
Dacian-Cosmin Dragoș — judecător
Gheorghe Stan — judecător
Alina Oprișan — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, în măsura în care s-ar interpreta sintagma „săvârșirea faptei” în sensul dat prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, excepție ridicată de Sebastian-Cosmin Roșu, prin reprezentant legal Roșu Valeriu Ioan, în Dosarul nr. 4.589/193/2020/a2 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.563D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 2.904D/2021 și nr. 3.869D/2021, având obiect similar, excepții ridicate de Curtea de Apel Timișoara — Secția penală, din oficiu, în Dosarul nr. 2.707/55/2020 al acestei instanțe, precum și de Lavinia Sicoe, în calitate de reprezentant legal al minorei Puiac-Moarcăș Diana-Lavinia, în Dosarul nr. 3.037/176/2021 al Judecătoriei Alba Iulia.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autoarea excepției de neconstituționalitate din Dosarul nr. 3.869D/2021 a depus la dosarul cauzei cerere prin care arată că în prezent se numește Lavinia Moarcăș (fostă Sicoe), precum și faptul că solicită admiterea excepției și judecarea cauzei în lipsă. Totodată, magistratul-asistent referă și asupra faptului că, în același dosar, minora, care a devenit între timp majoră, a depus o cerere la dosarul cauzei în care arată că își însușește și susține excepția de neconstituționalitate ridicată, în calitate de reprezentant legal, de către mama sa, Lavinia Moarcăș (fostă Sicoe), solicitând admiterea acesteia în forma în care a fost formulată și motivată.

6. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentanta Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.904D/2021 și nr. 3.869D/2021 la Dosarul nr. 2.563D/2021, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020, nu a efectuat o adăugare la lege, ci, dimpotrivă, a clarificat sensul sintagmei „săvârșirea faptei” prin stabilirea celor trei momente de la care poate începe să curgă termenul pentru depunerea plângerii prealabile.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

8. Prin Încheierea din 21 iulie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 4.589/193/2020/a2, **Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, în măsura în care s-ar interpreta sintagma „săvârșirea faptei” în sensul dat prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.** Excepția a fost ridicată de Sebastian-Cosmin Roșu, prin reprezentant legal Roșu Valeriu Ioan, într-o cauză penală aflată în etapa procesuală a apelului declarat împotriva unei sentințe penale prin care s-a dispus încetarea procesului penal cu privire la săvârșirea infracțiunii de abandon de familie, prevăzută de art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal, ca urmare a tardivității plângerii prealabile.

9. Prin Încheierea din 20 septembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 2.707/55/2020, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „săvârșirea faptei” din cuprinsul prevederilor art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, așa cum a fost interpretată prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală**. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească într-o cauză penală aflată în etapa procesuală a apelului declarat împotriva unei sentințe penale prin care s-a dispus încetarea procesului penal cu privire la săvârșirea infracțiunii de abandon de familie, prevăzută de art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal, ca urmare a tardivității plângerii prealabile.

10. Prin Încheierea penală nr. 1.142 din 17 noiembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 3.037/176/2021, **Judecătoria Alba Iulia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 378 alin. (3) din Codul penal, precum și ale art. 296 alin. (2) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de**

drept în materie penală. Excepția a fost ridicată de Sicoe Lavinia, în calitate de reprezentant legal al minorei Puiac-Moarcăș Diana-Lavinia, într-o cauză ce are ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva soluției de clasare dispuse ca urmare a constatării tardivității plângerii penale formulate pentru săvârșirea infracțiunii de abandon de familie prevăzute de art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** în Dosarul nr. 2.563D/2021, autorul excepției de neconstituționalitate susține, în esență, că prin interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020, conform căreia momentul *„săvârșirii faptei”* este, de regulă, anterior epuizării infracțiunii, se ajunge la situația ca infracțiunea de abandon de familie să rămână nesancționată dacă plângerea nu este formulată în 3 luni de la primul act material, ceea ce, în opinia sa, contravine principiului accesibilității și previzibilității legii, contrar dispozițiilor art. 21 și 24 din Legea fundamentală, și aduce atingere regimului special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor minorilor. Arată că norma criticată încalcă regimul special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor minorilor, prevăzut de art. 49 alin. (1) din Constituție, întrucât minorul nu poate acționa individual până la vârsta de 18 ani, fie având capacitate de exercițiu restrânsă, fie lipsindu-i capacitatea de exercițiu. Astfel, obținerea sancțiunii pentru nerespectarea dreptului minorului la plata pensiei de întreținere de la unul dintre părinți poate suspenda termenul în care reprezentantul său legal acționează, cu consecința ca, în cazul în care acesta nu a acționat în termen de cel mult 3 luni de la data primului act material al infracțiunii prevăzute la art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal, să nu mai poată obține tragerea la răspundere penală a părintelui autor al infracțiunii, indiferent de momentul epuizării infracțiunii.

12. În Dosarul nr. 2.904D/2021, Curtea de Apel Timișoara — Secția penală consideră, în esență, că în urma interpretării date de către Înalta Curte de Casație și Justiție sintagmei „săvârșirea faptei” s-a ajuns la situația în care, în cazul infracțiunilor continue, dacă persoana vătămată care are cunoștință de primul act material al infracțiunii consumate nu formulează plângere prealabilă în termen de 3 luni, aceasta nu va mai putea cere angajarea răspunderii penale a făptuitorului, chiar dacă ulterior au loc noi acte materiale ale infracțiunii continue sau omisiunea îndeplinirii obligațiilor legale se permanentizează. Apreciază că, în cazul infracțiunilor continue, termenul pentru formularea plângerii prealabile poate începe oricând între momentul consumării și cel al epuizării infracțiunii, astfel încât persoana vătămată este în drept să formuleze plângere prealabilă, pentru a fi angajată răspunderea penală a făptuitorului.

13. Susține că limitarea acestui termen doar la momentul consumării infracțiunii continue, fără a ține cont și de momentul epuizării, poate conduce la situații în care făptuitorul își continuă acțiunea ilicită fără a putea fi tras la răspundere, ceea ce implică o lipsă de protecție efectivă pentru persoana vătămată și contravine obligației statului de a asigura ordinea și siguranța publică. Consideră că Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, are, în fapt, ca efect dezincriminarea faptei prevăzute la art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal, iar această interpretare încalcă art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, întrucât legiuitorul nu a instituit măsurile necesare pentru a preveni și a limita fenomenul infracțional. Apreciază că raportarea termenului de 3 luni numai la consumarea infracțiunii continue fără a avea în vedere la declanșarea curgerii acestui termen și momentul „epuizării infracțiunii” încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție în contextul în care victima infracțiunii consumate se află în aceeași situație cu victima infracțiunii epuizate sub aspectul necesității protecției sale.

14. În plus, apreciază că această interpretare ar restrânge accesul la justiție al victimei, care nu mai poate solicita tragerea la răspundere penală a făptuitorului pentru acele acțiuni sau inacțiuni care îi prejudiciază drepturile pe termen îndelungat, privând-o astfel de protecția efectivă a drepturilor sale, contrar art. 21 din Constituție. Totodată, apreciază că sunt afectate și drepturile minorilor, deoarece, dacă reprezentantul legal nu formulează plângerea în termenul de 3 luni din momentul consumării faptei atunci când aceasta este cunoscută și conduita infracțională a făptuitorului este de durată, chiar permanentă, minorul nu va mai putea cere protecția drepturilor sale pe cale penală (în limita prescripției răspunderii penale a făptuitorului), chiar dacă la un moment dat va dobândi capacitate de exercițiu restrânsă prin împlinirea vârstei de 14 ani (în condițiile art. 41 din Codul civil) sau chiar capacitate de exercițiu deplină anticipată, la împlinirea vârstei de 16 ani (în condițiile art. 40 din Codul civil). O astfel de interpretare face ca nici reprezentantul minorului — victima infracțiunii sau minorul personal asistat sau personal la dobândirea deplinei capacități de exercițiu anticipate să nu mai poată cere niciodată angajarea răspunderii penale a făptuitorului, deși conduita infracțională a acestuia se întinde pe luni sau ani de zile și chiar dacă motivele personale pentru care nu s-a formulat plângere penală în termenul de 3 luni de la consumarea infracțiunii au încetat să subziste, infracțiunea nefiind însă epuizată.

15. În final, consideră că sintagma „săvârșirea faptei” din cuprinsul art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală este constituțională numai în limita în care se interpretează în sensul că în cazul infracțiunilor continue termenul de formulare a plângerii prealabile are un moment inițial, raportat atât la momentul consumării infracțiunii, cât și la momentul epuizării acesteia, oricând între momentul consumării și cel al epuizării, persoana vătămată personal/asistată sau prin reprezentant fiind în drept să formuleze plângere prealabilă, pentru a putea fi angajată răspunderea penală a făptuitorului, indiferent de momentul în care persoana vătămată sau reprezentantul său legal află despre consumarea faptei.

16. În Dosarul nr. 3.869D/2021, autoarea excepției apreciază că textele criticate sunt neconstituționale, întrucât condiționează atragerea răspunderii penale a părintelui care săvârșește infracțiunea de abandon de familie de existența plângerii penale formulate de părintele sau reprezentantul legal al minorului în cadrul unui termen de maximum 6 luni de la data pronunțării sentinței prin care s-a stabilit obligația de întreținere în sarcina părintelui făptuitor. Critica vizează faptul că termenul de 3 luni curge de la data pronunțării hotărârii de obligare la plata obligației de întreținere, adică de la o dată la care hotărârea nici nu a fost redactată. Se susține că este neconstituțional ca plângerea formulată să fie clasată cu toate că aceasta a fost formulată în termen de maximum 6 luni de la data comunicării hotărârii.

17. În cuprinsul motivării, autoarea arată că luarea în considerare a momentului de început al termenului de 3 luni ca fiind data pronunțării hotărârii, iar nu data comunicării acesteia încalcă dispozițiile Constituției, deoarece minorii se află în stare de nevoie, iar statul are obligația de a apăra persoanele vulnerabile. Precizează că, potrivit art. 448 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, hotărârile primei instanțe care au ca obiect plata unor sume de bani datorate cu titlu de întreținere sunt executorii de la data pronunțării, însă pot fi puse efectiv în executare doar ulterior redactării lor. Prin urmare, opinează că ar fi nelegal ca termenul de 3 luni să înceapă să curgă de la data pronunțării hotărârii. Apreciază că modul curent de aplicare a legii aduce atingere însăși esenței existenței infracțiunii de

abandon de familie, deoarece reprezentantul legal nu are nicio posibilitate de constrângere a făptuitorului de a îndeplini obligația legală dispusă prin hotărâre.

18. Referitor la Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, autoarea precizează că aceasta este ambiguă și echivocă, deoarece nu statuează obligația punerii în mișcare a acțiunii penale din oficiu atunci când sesizarea reprezentantului legal depășește termenul de 6 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de obligare la plata obligației de întreținere în favoarea minorului. Menționează că interpretarea dată prin această decizie este neconstituțională întrucât făptuitorul săvârșește la fiecare interval de 3 luni de neplată infracțiunea de abandon de familie, varianta constituțională, în opinia sa, fiind aceea care ar prevedea ca reprezentantul legal să aibă dreptul să formuleze plângere penală ori de câte ori este îndeplinită cerința de a exista 3 luni consecutive de neplată a obligației de întreținere.

19. **Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori,** în Dosarul nr. 2.563D/2021, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

20. **Judecătoria Alba Iulia,** în Dosarul nr. 3.869D/2021, apreciază că se dorește reconsiderarea momentului la care se apreciază ca fiind consumată infracțiunea de abandon de familie, infracțiune prevăzută de art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal, în sensul calculării termenului de 3 luni de la data comunicării hotărârii, iar nu de la data pronunțării acesteia. Având în vedere că acest aspect nu este tratat în cuprinsul Deciziei nr. 2 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și că se dorește, în realitate, o extindere a conținutului acesteia. Menționează că obligația statului de a proteja persoanele vulnerabile este îndeplinită prin crearea cadrului legal ce sancționează debitorul care nu achită pensia de întreținere. Subliniază că se confundă scopul și efectele acțiunii exercitate în materie civilă, având ca obiect obligația de întreținere, respectiv ale acțiunii penale având ca obiect abandonul de familie. Dacă hotărârea civilă, care constituie titlu executoriu, oferă posibilitatea încasării efective a întreținerii neplătite, hotărârea penală are ca scop sancționarea comportamentului debitorului, întrucât ca urmare a hotărârii penale creditorul nu va putea solicita și nici obține plata pensiei de întreținere, iar aceasta nu va putea fi pusă în executare prin intermediul unui executor. Așadar, se poate spune că hotărârea penală este doar o formă de reparație „morală” pentru creditor. În final, reține că nu există o încălcare a prevederilor art. 21 din Constituție, având în vedere faptul că însăși reglementarea care privește abandonul de familie are menirea de a institui un regim de protecție.

21. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

22. **Guvernul,** în Dosarul nr. 2.904D/2021, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată de instanța de judecată, din oficiu, este neîntemeiată. Consideră că textul criticat respectă atât principiile procesului echitabil și ale egalității în fața legii, cât și drepturile părților, întrucât nu împiedică accesul la instanță ori exercitarea dreptului la apărare, dispozițiile fiind aplicabile în mod egal tuturor celor aflați în ipoteza normei, iar instituirea termenului pentru formularea plângerii prealabile, raportat la momentul cunoașterii faptei, nu încalcă principiul egalității sau al protecției minorilor, ci răspunde exigențelor de certitudine juridică și protecție a interesului social și individual, fără a aduce atingere răspunderii civile a făptuitorului.

23. În Dosarul nr. 3.869D/2021, Guvernul consideră excepția de neconstituționalitate, în principal, ca fiind inadmisibilă și, în subsidiar, ca neîntemeiată. Apreciază că excepția este inadmisibilă întrucât autoarea nu realizează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci oferă o anumită interpretare a dispozițiilor criticate pentru a fi favorabilă cauzei sale.

24. Cu privire la netemeinicia excepției invocate, Guvernul reține că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, reglementarea competenței și procedurii de judecată — inclusiv instituirea plângerii prealabile — reprezintă o opțiune a legiuitorului, fiind fundamentată pe considerente de politică penală. În materia infracțiunilor continue, precum abandonul de familie, nu toate consecințele juridice se produc în raport cu data epuizării infracțiunii (data încetării acțiunii sau inacțiunii). Neexercitarea de către persoana vătămată a dreptului de a formula plângere prealabilă, deși are cunoștință de săvârșirea infracțiunii, exprimă principiul disponibilității și opțiunea acesteia de a nu sesiza organele judiciare, aspect ce nu poate constitui un temei de neconstituționalitate. Mai susține că legiuitorul a prevăzut necesitatea plângerii prealabile pentru a proteja atât interesele făptuitorului (care nu trebuie să rămână sub amenințarea permanentă a unei plângeri), cât și pe cele ale persoanei vătămate, asigurând claritate în raporturile juridice. De asemenea, când cel vătămat este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu ori are capacitate de exercițiu restrânsă sau este o persoană juridică ce este reprezentată de făptuitor, acțiunea penală se poate pune în mișcare și din oficiu. În plus, neatragerea răspunderii penale nu echivalează cu exonerarea autorului faptei de la plata pensiei de întreținere, putând fi atrasă răspunderea civilă a acestuia. În măsura în care după reluarea, chiar silită, a plății întreținerii autorul săvârșește din nou infracțiunea de abandon de familie, partea îndreptățită la întreținere sau reprezentantul legal poate acționa din nou pe tărâmul răspunderii penale. În concluzie, opinează că legea oferă suficiente garanții pentru respectarea regimului de protecție al minorilor prin asigurarea plății obligației de întreținere prevăzute de lege.

25. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** și **Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

C U R T E A,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

26. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

27. **Obiectul excepției de neconstituționalitate,** conform încheierilor de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 378 alin. (3) din Codul penal, precum și ale art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală cu referire la sintagma „săvârșirea faptei” din cuprinsul acestora, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală. Deși Curtea a fost sesizată cu variante diferite ale obiectului excepției de neconstituționalitate, din analiza notelor scrise ale autorilor excepției și a încheierilor de sesizare rezultă că, în realitate, se critică dispozițiile art. 378 alin. (3) din Codul penal, precum și sintagma „săvârșirea faptei” cuprinsă în

dispozițiile art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 20 ianuarie 2020.

28. Ulterior sesizării, alin. (2) al art. 296 din Codul de procedură penală a fost modificat prin art. 17 din capitolul III din Legea nr. 140/2022 privind unele măsuri de ocrotire pentru persoanele cu dizabilități intelectuale și psihosociale și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 20 mai 2022. Față de acest aspect, Curtea, raportat la Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 378 alin. (3) din Codul penal, precum și sintagma „săvârșirea faptei" cuprinsă în dispozițiile art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală. Textele criticate au următorul conținut:

— art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală: *„(1) Plângerea prealabilă trebuie să fie introdusă în termen de 3 luni din ziua în care persoana vătămată a aflat despre săvârșirea faptei.*

(2) Când persoana vătămată este un minor sau un incapabil, termenul de 3 luni curge de la data când reprezentantul său legal a aflat despre săvârșirea faptei.";

— art. 378 alin. (3) din Codul penal: *„(3) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate."*

29. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitoare la valorile supreme ale statului român și principiul legalității, art. 15 alin. (1) privind universalitatea drepturilor și obligațiilor, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, art. 16 alin. (2) potrivit căruia *„Nimeni nu este mai presus de lege"*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 48 alin. (3) conform căruia copiii din afara căsătoriei sunt egali în fața legii cu cei din căsătorie, art. 49 alin. (1) referitor la regimul special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor lor, acordat copiilor și tinerilor, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției pentru toți. Totodată, în temeiul art. 20 alin. (1) din Constituție, prin raportare la prevederile constituționale corespondente, sunt invocate și exigențele art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil*, ale art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* și ale art. 14 — *Interzicerea discriminării* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

30. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală prevăd că plângerea prealabilă trebuie să fie introdusă în termen de 3 luni din ziua în care persoana vătămată a aflat despre săvârșirea faptei. Atunci când persoana vătămată este un minor sau un incapabil, acest termen curge de la data când reprezentantul său legal a aflat despre săvârșirea faptei. De asemenea, prevederile art. 378 alin. (3) din Codul penal, referitoare la infracțiunea de abandon de familie, stabilesc că acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea penală a persoanei vătămate.

31. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materia penală, prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Dacă, în cazul infracțiunii de abandon de familie, prevăzută de art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal, prin sintagma «săvârșirea faptei» prevăzută de dispozițiile art. 296 din Codul procedură penală (relevantă pentru calcularea termenului de introducere a plângerii prealabile) se înțelege «data încetării inacțiunii» (data «epuizării» infracțiunii de abandon de familie) sau «data consumării infracțiunii» (expirarea perioadei de 3 luni pe durata căreia autorul a rămas în pasivitate)", a stabilit următoarele: „În cazul infracțiunii de abandon de familie prevăzute în art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal, termenul de introducere a plângerii prealabile prevăzut în conținutul art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală — de 3 luni din ziua în care persoana vătămată sau reprezentantul său legal a aflat despre săvârșirea faptei — curge de la data la care persoana vătămată ori reprezentantul său legal a cunoscut săvârșirea faptei. Termenul de 3 luni prevăzut în conținutul art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală poate să curgă din trei momente diferite, după cum urmează: a) din momentul consumării infracțiunii, dacă acest moment este identic cu cel al cunoașterii faptei; b) din momentul cunoașterii săvârșirii faptei, care se poate situa între momentul consumării faptei până la momentul epuizării; și c) din momentul epuizării infracțiunii sau ulterior acestuia, odată cu cunoașterea săvârșirii faptei, caz în care nu trebuie să fi fost împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale."

32. Cu privire la contestarea constituționalității normelor în interpretarea dată acestora prin decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a dezvoltat o analiză în două trepte, prima vizând respectarea competenței instanței supreme prevăzute de Constituție, iar cea de-a doua referindu-se la raportarea la dispozițiile Constituției a conținutului normativ astfel determinat al normei criticate (Decizia nr. 509 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1077 din 13 noiembrie 2020, paragraful 15). Astfel, ca premisă a analizei sale cu privire la constituționalitatea textelor criticate în interpretarea dată de instanța supremă, Curtea Constituțională trebuie să stabilească mai întâi dacă această interpretare se încadrează în limitele art. 126 alin. (3) din Constituție (în acest sens, cu titlu de exemplu, a se vedea Decizia nr. 874 din 16 decembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 3 martie 2022, paragraful 21, sau Decizia nr. 312 din 5 iunie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 842 din 12 septembrie 2025, paragraful 27).

33. În ceea ce privește prima treaptă, Curtea observă că instanța supremă a fost sesizată cu chestiunea de drept având în vedere dificultatea interpretării și aplicării sintagmei „săvârșirea faptei" cuprinse în conținutul dispozițiilor art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, în sensul stabilirii momentului de la care curge termenul de 3 luni în care poate fi introdusă plângerea prealabilă de către titularul acțiunii penale în cazul infracțiunii de abandon de familie prevăzute de art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal.

34. În raport cu dispozițiile art. 174 din Codul penal, Curtea constată că prin săvârșirea unei infracțiuni sau comiterea unei infracțiuni se înțelege „săvârșirea oricăreia dintre faptele pe care legea le pedepsește ca infracțiune consumată sau ca tentativă, precum și participarea la comiterea acestora în calitate de coautor, instigator sau complice". De asemenea, Curtea reține că, deși noua reglementare a instituției plângerii prealabile [art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală] a preluat, în esență, conținutul dispozițiilor art. 284 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, totuși au existat modificări în ceea ce privește stabilirea unui termen mai lung de introducere a plângerii prealabile (de 3 luni în loc de 2 luni) și că acest termen curge din ziua în care persoana vătămată sau reprezentantul legal au cunoscut săvârșirea faptei, și nu „de la momentul în care persoana vătămată sau persoana îndreptățită au cunoscut

cine este făptuitorul", fără vreo distincție privind termenul de introducere a plângerii prealabile în raport cu formele săvârșirii infracțiunii (continue sau continuate).

35. În aceste condiții, pentru clarificarea problematicii generate de aplicarea acestei reglementări a fost necesară intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție prin pronunțarea unei hotărâri prealabile. Curtea reține că tocmai generalitatea sintagmei „săvârșirea faptei" prevăzute la art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală a impus ca instanța supremă să realizeze o interpretare cazuistică, în temeiul atribuțiilor conferite prin dispozițiile art. 126 alin. (3) din Constituție.

36. Astfel, analizând textele de lege, jurisprudența în materie, precum și vechea reglementare, Curtea Constituțională constată că instanța supremă s-a raportat la Decizia nr. 10 din 18 februarie 2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 840 din 15 decembrie 2008, prin care s-a dat o interpretare unitară dispozițiilor art. 284 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968. Prin această decizie s-a stabilit că termenul de 2 luni prevăzut de art. 284 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 poate să curgă: fie din momentul consumării infracțiunii, dacă acest moment este identic cu cel al cunoașterii făptuitorului; fie din momentul cunoașterii făptuitorului, moment care se poate situa după momentul consumării infracțiunii, până la cel al epuizării; fie din momentul epuizării infracțiunii sau ulterior acestuia, odată cu cunoașterea făptuitorului, caz în care nu trebuie depășit termenul de prescripție a răspunderii penale.

37. Având în vedere considerentele de principiu desprinse din jurisprudența anterior menționată, cu referire la prima etapă de analiză, Curtea constată că, în ceea ce privește situația reglementată de art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut că dacă termenul de 3 luni pentru introducerea plângerii prealabile ar curge de la momentul epuizării infracțiunii de abandon de familie (în acest caz, momentul reluării plății de către debitor sau al condamnării acestuia, prin hotărâre judecătorească), deși persoana vătămată sau reprezentantul legal cunoaște momentul săvârșirii faptei consumate (expirarea perioadei de 3 luni, pe durata căreia autorul a rămas în pasivitate, prin neexecutarea obligației de plată a pensiei de întreținere stabilite pe cale judecătorească), ar însemna să se accepte că aceasta nu ar putea introduce plângerea prealabilă între momentul consumării și cel al epuizării faptei, ipoteză care ar conduce la modificarea dispozițiilor art. 296 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin crearea unui nou termen decât cel prevăzut de legiuitor.

38. Așadar, instanța supremă a apreciat că termenul de 3 luni de introducere a plângerii prealabile prevăzut de art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, în cazul infracțiunii de abandon de familie prevăzute de art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal, poate să curgă din trei momente diferite, după cum urmează: a) din momentul consumării infracțiunii, dacă acest moment este identic cu cel al cunoașterii faptei; b) din momentul cunoașterii săvârșirii faptei, care se poate situa între momentul consumării faptei până la momentul epuizării; și c) din momentul epuizării infracțiunii sau ulterior acestuia, odată cu cunoașterea săvârșirii faptei, caz în care nu trebuie să fi fost împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

39. Curtea constată că această interpretare răspunde obiectului hotărârii prealabile în ceea ce privește interpretarea și aplicarea sintagmei „săvârșirea faptei", cuprinsă în dispozițiile art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, clarificând momentele de la care începe să curgă termenul de 3 luni pentru introducerea plângerii prealabile în cazul infracțiunii de abandon de familie prevăzute la art. 378 alin. (1) lit. c) din Codul penal. Astfel, interpretarea oferită asigură coerența și previzibilitatea aplicării normei legale, stabilind în mod obiectiv momentele relevante pentru exercitarea dreptului la plângere prealabilă, specifică infracțiunii de abandon de familie, și elimină orice incertitudine privind calculul termenului, fără a aduce modificări dispozițiilor legale sau a depăși limitele stabilite de legiuitor.

40. În aceste condiții, Curtea constată că instanța supremă a determinat sfera de aplicare a normei printr-o interpretare a dispozițiilor criticate care ține seama de voința legiuitorului, cu respectarea competenței de legiferare a Parlamentului, prevăzută de art. 1 alin. (4), art. 61 alin. (1) și art. 126 alin. (2) din Constituție, și a competenței de interpretare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzută la art. 126 alin. (3) din Constituție.

41. În continuare, în ceea ce privește cea de-a doua treaptă, Curtea va analiza dacă dispozițiile art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, în configurația normativă determinată prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, respectă exigențele normelor constituționale și convenționale invocate de autorii excepției. De asemenea, vor fi analizate și dispozițiile art. 378 alin. (3) din Codul penal.

42. **Cu privire la dispozițiile art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală,** Curtea reține că, potrivit **primei ipoteze** stabilite de instanța supremă, termenul de 3 luni pentru introducerea plângerii prealabile poate începe să curgă din momentul consumării infracțiunii, în situația în care acest moment coincide cu momentul la care persoana vătămată ori reprezentantul său legal a luat cunoștință de săvârșirea faptei. În cazul abandonului de familie, consumarea infracțiunii are loc la împlinirea celor 3 luni consecutive de neplată a obligației de întreținere, acesta fiind momentul în care sunt întrunite toate condițiile de tipicitate cerute de lege.

43. Practic, prima ipoteză corespunde oricărei alte infracțiuni pentru care legea prevede condiția introducerii plângerii prealabile, în sensul că aceasta poate fi formulată ulterior săvârșirii faptei și dobândirii cunoștinței despre existența acesteia, analog oricărei infracțiuni simple. Atunci când momentul consumării infracțiunii coincide cu momentul la care persoana vătămată a aflat despre săvârșirea faptei, norma procesuală asigură titularului plângerii prealabile previzibilitate și certitudine juridică în exercitarea dreptului său. Chiar dacă infracțiunea de abandon de familie presupune, de regulă, o conduită ilicită de durată, norma instituie ca reper temporal momentul cunoașterii faptei, ceea ce permite titularului să acționeze prompt pentru valorificarea intereselor sale legitime. Astfel, interpretarea răspunde exigențelor de claritate și accesibilitate a legii penale, evitând orice ambiguitate cu privire la momentul de la care începe să curgă termenul procedural. În cazul minorilor sau incapabililor, termenul de 3 luni pentru introducerea plângerii prealabile nu începe să curgă de la data săvârșirii faptei sau de la data la care persoana vătămată a aflat despre aceasta, ci de la momentul la care reprezentantul legal al acesteia a luat cunoștință despre săvârșirea faptei. Așadar, Curtea constată că această reglementare oferă o protecție suplimentară categoriilor vulnerabile, fiind în concordanță cu prevederile art. 49 din Constituție.

44. Cu privire la critica potrivit căreia, în situația în care reprezentantul legal al minorului nu depune plângerea penală în termenul legal, sunt puse în pericol drepturile persoanelor vulnerabile, inclusiv ale minorilor, cu încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 49 alin. (1) referitor la regimul special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor lor, acordat copiilor și tinerilor, și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea reține că lipsa de diligență a persoanei îndreptățite să formuleze plângerea prealabilă nu poate fi considerată un motiv de neconstituționalitate. Curtea precizează că legiuitorul a avut grijă să protejeze în mod special minorii și

persoanele incapabile, derogând momentul curgerii termenului în favoarea acestora, respectiv termenul curge de la data când ocrotitorul sau reprezentantul legal a aflat despre săvârșirea faptei. Astfel, protecția este asigurată, iar eventuala lipsă de diligență a ocrotitorului/reprezentantului legal nu poate fi imputată normei.

45. **A doua ipoteză,** consacrată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, permite ca termenul de 3 luni pentru introducerea plângerii prealabile să curgă de la orice moment ulterior consumării infracțiunii, dar anterior epuizării acesteia, atunci când cunoașterea faptei de către persoana vătămată sau reprezentantul său legal are loc în acest interval. Această soluție acoperă situațiile în care persoana vătămată, din motive obiective, nu a avut posibilitatea să cunoască săvârșirea faptei la momentul consumării infracțiunii, ci doar la un moment ulterior.

46. Raportat la critica potrivit căreia sintagma „săvârșirea faptei" ar trebui înțeleasă în sens larg, astfel încât, în cazul infracțiunilor continue, termenul pentru formularea plângerii prealabile ar putea începe oricând între momentul consumării și cel al epuizării, indiferent de momentul aflării consumării faptei de persoana vătămată sau reprezentantul acesteia, Curtea reține că o astfel de soluție ar permite persoanei vătămate să amâne, în mod arbitrar, sesizarea organelor judiciare, fără nicio consecință procedurală. Ipoteza nu face decât să adapteze momentul de început al termenului stabilit pentru formularea plângerii prealabile la realitatea fiecărei situații concrete. Astfel, persoana vătămată nu poate fi decăzută din dreptul de a formula plângere prealabilă pentru împrejurări care nu îi sunt imputabile, termenul de 3 luni pentru exercitarea acestui drept în cazul infracțiunii de abandon de familie începând să curgă doar de la data la care aceasta, respectiv reprezentantul său legal, a luat cunoștință despre săvârșirea faptei.

47. În ceea ce privește cea de-a **treia ipoteză,** consacrată de instanța supremă, aceasta prevede că termenul de 3 luni pentru introducerea plângerii prealabile în cazul infracțiunii de abandon de familie poate să curgă de la momentul epuizării infracțiunii sau ulterior acestuia, odată cu cunoașterea săvârșirii faptei, cu condiția să nu fie împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale. Curtea apreciază că această interpretare are un accentuat caracter protectiv pentru persoana vătămată, fiind menită să evite orice formă de lipsă de protecție cauzată de necunoașterea faptei, inclusiv în situațiile în care aceasta este descoperită ulterior încetării conduitei infracționale. Astfel, persoana vătămată care nu a avut posibilitatea să descopere existența infracțiunii pe parcursul desfășurării acesteia nu este lipsită de dreptul de a formula plângerea prealabilă, ci îi este recunoscută posibilitatea de a reacționa din momentul epuizării infracțiunii și chiar după epuizarea acesteia, atât timp cât termenul de prescripție a răspunderii penale nu a intervenit. Prin urmare, orice critică referitoare la lipsa de protecție sau la restrângerea dreptului de acțiune este astfel lipsită de temei, întrucât norma penală, în interpretarea dată de instanța supremă, nu este extinsă dincolo de limitele sale legale, ci este aplicată cu respectarea atât a drepturilor persoanei vătămate, cât și a exigențelor de legalitate și previzibilitate impuse de lege.

48. Referitor la critica potrivit căreia stabilirea momentului de început al termenului de 3 luni pentru formularea plângerii prealabile ca fiind data pronunțării hotărârii, și nu data comunicării acesteia, ar contraveni dispozițiilor constituționale, având în vedere faptul că minorii se află în stare de nevoie, iar statul are obligația de a proteja persoanele vulnerabile, Curtea observă că această susținere nu se circumscrie obiectului hotărârii prealabile analizate. Problematica analizată de instanța supremă privește momentul de la care începe să curgă termenul de 3 luni pentru formularea plângerii prealabile în contextul infracțiunii de abandon de familie, fără a face referire la aspecte procedurale privind comunicarea hotărârii sau la alte situații specifice. În consecință, aspectele invocate prin această critică nu intră în sfera de analiză a hotărârii prealabile și nu au incidență asupra obiectului acesteia.

49. Cu privire la susținerea potrivit căreia interpretarea normelor criticate ar restrânge accesul la justiție al persoanei vătămate, limitând posibilitatea acesteia de a solicita tragerea la răspundere penală a făptuitorului pentru acțiuni sau inacțiuni cu efecte prejudiciabile pe termen îndelungat, Curtea reține că această critică nu poate fi primită. Aceasta pentru că, în primul rând, accesul la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, presupune existența unui cadru procedural clar și previzibil, care să asigure atât exercitarea drepturilor persoanei vătămate, cât și respectarea principiului securității raporturilor juridice pentru toate părțile implicate. Termenul de 3 luni pentru formularea plângerii prealabile în cazul infracțiunii de abandon de familie nu reprezintă o restrângere nejustificată a accesului la justiție, ci un instrument procedural menit să asigure echilibrul dintre interesele persoanei vătămate și cele ale subiectului activ al infracțiunii, precum și stabilitatea raporturilor de drept penal. În al doilea rând, reglementarea unui termen de decădere este o opțiune a legiuitorului, justificată de necesitatea evitării tergiversării sesizării organelor judiciare, precum și de asigurarea unui proces echitabil. Persoana vătămată are, astfel, posibilitatea de a-și exercita dreptul de a formula plângere prealabilă într-un interval rezonabil de la momentul în care a luat cunoștință de săvârșirea faptei, iar această soluție nu echivalează cu o privare de protecție, ci cu respectarea unor garanții procedurale necesare atât pentru persoana vătămată, cât și pentru făptuitor. În fine, dispozițiile criticate nu împiedică protecția efectivă a drepturilor subiectului pasiv al infracțiunii de abandon de familie atât timp cât acesta acționează cu diligența impusă de lege. Mai mult, în ipotezele în care efectele prejudiciabile se resimt pe termen lung, legea penală oferă alte mecanisme de protecție, inclusiv posibilitatea exercitării acțiunii civile în cadrul procesului penal sau în fața instanței civile, în baza dispozițiilor art. 499 și 513-534 din Codul civil.

50. În plus față de cele menționate, Curtea subliniază că prin Decizia nr. 777 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 977 din 6 decembrie 2006, a reținut că stabilirea de către legiuitor a unui termen în care poate fi introdusă plângerea prealabilă nu aduce atingere în vreun fel dreptului părților la un proces echitabil, respectiv la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale. Dimpotrivă, instituirea unui asemenea termen este menită să asigure soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, să prevină eventualele abuzuri și să limiteze efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice. De altfel, referindu-se la problematica termenelor în justiție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa — Hotărârea din 22 octombrie 1996, pronunțată în Cauza *Stubbings și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 55 — că „Statele contractante se bucură pe bună dreptate de o marjă de apreciere atunci când trebuie să se spună cum trebuie reglementat dreptul de acces la justiție".

51. În ceea ce privește dispozițiile art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, prin raportare la prevederile cuprinse în art. 1 alin. (5) și art. 21 din Constituție, care privesc principiul clarității și previzibilității legii și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 324 din 9 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 604 din 26 iulie 2017, paragraful 25, că textul legal criticat nu oprește părțile interesate să apeleze la instanțele judecătorești, să se apere și să se prevaleze de toate garanțiile procesuale care condiționează un proces echitabil. În acest sens, legiuitorul a utilizat un limbaj clar, accesibil și previzibil, în așa fel încât orice persoană interesată să uzeze de dispozițiile legale criticate.

De altfel, în concordanță cu prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta privind calitatea legilor, dispozițiile legale criticate sunt clare și neechivoce, întrucât destinatarul normei procedural penale are posibilitatea să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea ei, sens în care își poate adapta conduita în mod corespunzător. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012) că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat.

52. De asemenea, la paragraful 26 din Decizia nr. 324 din 9 mai 2017, antereferită, Curtea a subliniat că punerea în mișcare a acțiunii penale condiționată de introducerea plângerii prealabile a persoanei vătămate într-un termen de 3 luni reprezintă o excepție de la principiul general al oficialității procesului penal și se aplică doar în cazul infracțiunilor având o gravitate și o intensitate a lezării valorilor sociale ocrotite de legea penală mai reduse. Deși legiuitorul român a optat pentru regula generală de urmărire, judecare și sancționare din oficiu a infracțiunilor, ca fapte antisociale, aceasta nu înseamnă că nu are dreptul constituțional de a stabili și anumite excepții de la această regulă generală. Astfel, s-a prevăzut ca, în anumite cazuri, datorită caracterului și conținutului concret al faptelor, statutului special al autorului faptei ori al persoanei vătămate sau relațiilor speciale dintre făptuitor și persoana lezată, punerea în mișcare a acțiunii penale să fie condiționată de existența plângerii prealabile a persoanei vătămate. Prin punerea în mișcare a acțiunii penale la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, legiuitorul a avut în vedere și posibilitatea ca inculpatul să fie iertat de persoana vătămată și astfel să înceteze procesul penal. Aceasta nu înseamnă că este afectat principiul egalității în fața legii, deoarece violarea acestui principiu există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite (Decizia Curții Constituționale nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996). Or, prevederile art. 296 din Codul de procedură penală se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza juridică a normei. Pentru aceste motive, nu pot fi reținute încălcări ale prevederilor art. 124 alin. (2) din Constituție.

53. **Referitor la dispozițiile art. 378 alin. (3) din Codul penal,** raportat la critica privind lipsa unei reglementări clare privind punerea în mișcare a acțiunii penale din oficiu și riscul ca persoanele vulnerabile să rămână neprotejate, Curtea constată că, din punct de vedere procesual, pentru infracțiunea de abandon de familie s-a menținut, ca și în vechea reglementare, principiul disponibilității. Astfel, punerea în mișcare a acțiunii penale depinde în continuare de plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

54. Cu toate acestea, art. 157 alin. (4) din Codul penal prevede că în cazul în care cel vătămat este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrânsă sau o persoană juridică ce este reprezentată de făptuitor, acțiunea penală se poate pune în mișcare și din oficiu. Deși regula generală prevede necesitatea unei plângeri prealabile pentru punerea în mișcare a acțiunii penale în cazul infracțiunii de abandon de familie, legea oferă totuși o protecție suplimentară persoanelor vulnerabile, permițând, în anumite situații, declanșarea acțiunii din oficiu. Astfel, cadrul legal acoperă atât drepturile persoanei vătămate, cât și nevoia de protecție a celor aflați într-o situație vulnerabilă. Față de cele menționate, a se vedea și Decizia nr. 208 din 7 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 mai 2022, paragraful 21, prin care Curtea a reținut că lipsa plângerii prealabile nu împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale în situațiile stabilite de prevederile art. 157 alin. (4) și (5) din Codul penal și ale art. 289 alin. (8) fraza a treia din Codul de procedură penală și nici în alte cazuri prevăzute expres, de exemplu, în ipoteza reglementată de dispozițiile art. 199 alin. (2) din Codul penal.

55. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

C U R T E A C O N S T I T U Ț I O N A L Ă

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Roșu Sebastian-Cosmin, prin reprezentant legal Roșu Valeriu Ioan, în Dosarul nr. 4.589/193/2020/a2 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, de Curtea de Apel Timișoara — Secția penală, din oficiu, în Dosarul nr. 2.707/55/2020 și de Lavinia Sicoe, în calitate de reprezentant legal al minorei Puiac-Moarcăș Diana-Lavinia în Dosarul nr. 3.037/176/2021 al Judecătoriei Alba Iulia, și constată că dispozițiile art. 378 alin. (3) din Codul penal, precum și sintagma „săvârșirea faptei” cuprinsă în dispozițiile art. 296 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 20 ianuarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, Curții de Apel Timișoara — Secția penală și Judecătoriei Alba Iulia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 aprilie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Alina Oprișan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 337
din 16 aprilie 2026

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1), ale art. 103 alin. (2), precum și ale art. 104 alin. (7) și (8) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Elena-Simina Tănăsescu — președinte
Asztalos Csaba-Ferenc — judecător
Mihai Busuioc — judecător
Mihaela Ciochină — judecător
Cristian Deliorga — judecător
Dacian-Cosmin Dragoș — judecător
Gheorghe Stan — judecător
Alina Oprișan — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1), ale art. 103 alin. (2), precum și ale art. 104 alin. (7) și (8) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Mudura Gheorghe în Dosarul nr. 14.328/271/2021 al Judecătoriei Oradea — Secția penală și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.959D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate în ceea ce privește dispozițiile art. 102 alin. (1) și ale art. 103 alin. (2) din Legea nr. 254/2013, iar, cu privire la prevederile art. 104 alin. (7) și (8) din același act normativ, solicită respingerea excepției ca inadmisibilă, făcând referire la Decizia Curții Constituționale nr. 69 din 1 februarie 2024.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 octombrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 14.328/271/2021, **Judecătoria Oradea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1), ale art. 103 alin. (1) și ale art. 104 alin. (7) și (8) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**. Excepția a fost ridicată de Mudura Gheorghe într-o cauză penală, cu ocazia soluționării plângerii formulate împotriva hotărârii comisiei de disciplină, în baza art. 104 din Legea nr. 254/2013.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 102 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 încalcă principiul clarității și previzibilității legii, deoarece noțiunea „sesizarea oricărei persoane” este ambiguă și poate fi interpretată în două moduri: fie exclude personalul administrației penitenciarului, fie se referă la orice persoană, cu excepția celei care întocmește raportul de incident. De asemenea, autorul arată că sesizarea verbală a abaterii disciplinare este diferită de constatarea acesteia prin raportul de incident, ceea ce plasează persoana condamnată în imposibilitatea de a contesta sau verifica veridicitatea sesizării. Prin urmare, apreciază că formularea articolului criticat este neclară și permite interpretări diferite, nefiind suficient de previzibilă pentru destinatarii săi.

6. Cu privire la prevederile art. 103 alin. (2) din același act normativ, autorul excepției susține că acestea ridică probleme cu privire la imparțialitatea președintelui comisiei de disciplină, respectiv directorul adjunct pentru siguranța deținerii și regim penitenciar. În opinia sa, procedura desfășurată în fața comisiei de disciplină nu asigură transparență și încredere, având în vedere implicarea anterioară și directă a președintelui comisiei în alte acțiuni desfășurate împotriva sa.

7. În ceea ce privește dispozițiile art. 104 alin. (7) și (8) din Legea nr. 254/2013, autorul excepției opinează că interpretarea diferită a caracterului termenelor prevăzute de aceste texte legale — ca fiind imperative sau de recomandare — generează o discriminare între persoanele private de libertate.

8. **Judecătoria Oradea — Secția penală**, în examinarea prealabilă a exigențelor de admisibilitate prevăzute la art. 29 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, apreciază că excepția invocată este admisibilă, însă nu și-a exprimat opinia asupra acesteia, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din aceeași lege.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 102 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 este neîntemeiată, iar în ceea ce privește prevederile art. 103 alin. (2) și ale art. 104 alin. (7) și (8), aceasta este inadmisibilă. Referitor la excepția de neconstituționalitate privind sintagma „sesizarea oricărei persoane” din cuprinsul dispozițiilor art. 102 alin. (1) din Legea nr. 254/2013, apreciază că aceasta vizează procedura de sesizare, respectiv de aducere la cunoștința personalului administrației penitenciarului a unei fapte care poate constitui abatere disciplinară. Sesizarea personalului administrației penitenciarului este un aspect distinct de constatarea abaterii disciplinare și reprezintă doar informarea despre o faptă care ar putea fi calificată drept abatere disciplinară, aceasta putând fi realizată de către orice persoană, inclusiv de către o altă persoană privată de libertate. Constatarea abaterii disciplinare se face doar de către personalul administrației penitenciarului, întocmindu-se în acest sens un raport de incident. Prin urmare, consideră că sintagma „sesizarea oricărei persoane” respectă cerințele de claritate, precizie și previzibilitate prevăzute de art. 1 alin. (5) din Constituție. Totodată, apreciază ca neîntemeiată susținerea potrivit căreia, în cazul unei sesizări verbale, ar fi dificil de dovedit existența sau conținutul acesteia, întrucât fapta sesizată este examinată și clarificată de comisia de disciplină în cadrul procedurii disciplinare.

11. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 103 alin. (2) și ale art. 104 alin. (7) și (8) din Legea nr. 254/2013, subliniază că, în realitate, autorul

formulează critici care vizează modul de interpretare și aplicare a acestor dispoziții în propria cauză. Astfel, consideră că autorul nu formulează o veritabilă excepție de neconstituționalitate, aspect pentru care excepția cu privire la aceste dispoziții este inadmisibilă.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** și **Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

C U R T E A,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, conform încheierii de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 102 alin. (1), ale art. 103 alin. (1), precum și ale art. 104 alin. (7) și (8) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal. În ceea ce privește dispozițiile legale cuprinse în art. 103 din Legea nr. 254/2013, Curtea constată, din analiza criticilor formulate, că autorul excepției vizează, în realitate, alin. (2), și nu alin. (1) din cuprinsul acestui articol. Având în vedere acest aspect, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 102 alin. (1), ale art. 103 alin. (2), precum și ale art. 104 alin. (7) și (8) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 102 alin. (1): *„(1) Abaterile disciplinare se constată, din oficiu sau la sesizarea oricărei persoane, de către personalul administrației penitenciarului și se consemnează într-un raport de incident.”*;

— Art. 103 alin. (2): *„(2) Comisia de disciplină este formată din directorul adjunct pentru siguranța deținerii și regim penitenciar, în calitate de președinte, directorul adjunct pentru educație și asistență psihosocială și un ofițer desemnat de directorul penitenciarului, în calitate de membri. Secretariatul comisiei este asigurat de persoana numită în acest sens de directorul penitenciarului.”*;

— Art. 104 alin. (7) și (8): *„(7) Judecătorul de supraveghere a privării de libertate soluționează plângerea, prin încheiere motivată, în termen de 10 zile de la primirea acesteia, pronunțând una dintre următoarele soluții:*

a) admite plângerea și dispune anularea sau modificarea sancțiunii disciplinare aplicate de comisia de disciplină;

b) respinge plângerea, dacă aceasta este nefondată, rămasă fără obiect, tardivă sau inadmisibilă, după caz;

c) ia act de retragerea plângerii.

(8) Încheierea judecătorului de supraveghere a privării de libertate se comunică persoanei condamnate și administrației penitenciarului, în termen de 3 zile de la data pronunțării acesteia.”

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la cerințele de calitate a legii, ale art. 16 alin. (1) referitor la principiul egalității în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, precum și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. Totodată, în temeiul art. 20 alin. (1) din Constituție, prin raportare la prevederile constituționale corespondente, sunt invocate și exigențele art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* și ale art. 14 — *Interzicerea discriminării* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în ceea ce privește dispozițiile art. 102 alin. (1) din Legea nr. 254/2013, autorul susține, în esență, că acestea încalcă principiul clarității și previzibilității legii, deoarece noțiunea „sesizarea oricărei persoane” este ambiguă și poate fi interpretată în două moduri: fie exclude personalul administrației penitenciarului, fie se referă la orice persoană, cu excepția celei care întocmește raportul de incident. De asemenea, arată că sesizarea verbală a abaterii disciplinare este diferită de constatarea acesteia prin raportul de incident, ceea ce plasează persoana condamnată în imposibilitatea de a contesta sau verifica veridicitatea sesizării. Prin urmare, apreciază că formularea articolului criticat este neclară și permite interpretări diferite, nefiind suficient de previzibilă pentru destinatarii săi.

17. În raport cu aceste critici, Curtea constată că dispoziția legală supusă controlului stabilește, în mod explicit, că abaterile disciplinare pot fi constatate nu doar din oficiu, ci și la sesizarea oricărei persoane, de către personalul administrației penitenciarului. Norma are un conținut clar, stabilind două modalități distincte de declanșare a procedurii disciplinare: din oficiu și la sesizarea oricărei persoane. Sintagma „orice persoană” este lipsită de echivoc, permițându-i oricărei persoane care ia cunoștință despre săvârșirea unei abateri disciplinare să o aducă la cunoștința personalului administrației penitenciarului, fără a restrânge sfera celor îndrituiți la anumite categorii specifice. Însă constatarea efectivă a abaterii, precum și consemnarea acesteia într-un raport de incident rămân atribuții exclusive ale personalului administrației penitenciarului, astfel cum prevede în mod expres norma. Această structurare a procedurii asigură delimitarea clară între sesizarea unei abateri disciplinare și constatarea oficială a existenței unei abateri disciplinare.

18. Pe de altă parte, Curtea constată că, potrivit jurisprudenței sale constante, a stabilit că o normă este previzibilă dacă este redactată cu suficientă claritate pentru a permite destinatarilor săi să prevadă și să își adapteze conduita. Cu privire la standardele de calitate a legii, astfel cum acestea rezultă din exigențele dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, instanța de contencios constituțional a statuat că o dispoziție legală trebuie să fie precisă, neechivocă și să instituie norme clare, previzibile și accesibile, a căror aplicare să nu permită arbitrarul sau abuzul, și că norma juridică trebuie să reglementeze în mod unitar, uniform și să stabilească cerințe minimale aplicabile tuturor destinatarilor săi (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015, paragraful 34, sau Decizia nr. 263 din 24 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 26 iulie 2018, paragraful 20). De asemenea, prin Decizia nr. 263 din 24 aprilie 2018, anterior menționată, paragraful 21, instanța de contencios constituțional, făcând trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, a constatat că noțiunea de „drept” folosită în cuprinsul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale corespunde celei de „lege” și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele referitoare la accesibilitate și previzibilitate (a se vedea Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Río Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91).

19. Raportând considerentele mai sus menționate la criticile formulate în speță, Curtea constată că textul criticat nu lasă loc interpretărilor arbitrare sau incertitudinilor; astfel, abaterile disciplinare pot fi constatate, fie din oficiu, fie la sesizarea oricărei persoane, de către personalul administrației penitenciarului, cu consemnarea într-un raport de incident. Mai mult decât atât, sesizarea reprezintă doar o etapă preliminară,

respectiv aducerea la cunoștință a unei posibile abateri disciplinare, iar constatarea oficială și luarea măsurilor corespunzătoare revin personalului administrației penitenciarului, ceea ce asigură un filtru suplimentar de legalitate și obiectivitate. Eventualele nemulțumiri privind veridicitatea sau conținutul sesizării pot fi analizate și soluționate în cadrul plângerii formulate împotriva hotărârii comisiei de disciplină, în conformitate cu dispozițiile art. 104 din Legea nr. 254/2013. Așadar, rezultă că dispozițiile art. 102 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 respectă exigențele de claritate, precizie și previzibilitate impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, norma criticată asigurând o delimitare clară între sesizarea unei posibile abateri disciplinare și constatarea oficială a acesteia, iar eventualele neclarități privind veridicitatea sesizării beneficiază de garanții procedurale ulterioare, după cum se va arăta în cele ce urmează.

20. În continuare, Curtea reține că pentru constatarea și sancționarea abaterilor disciplinare legiuitorul a reglementat obligația parcurgerii unei proceduri disciplinare. Astfel, prin Decizia nr. 243 din 8 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 744 din 29 iulie 2021, paragrafele 44-46, Curtea a constatat că la art. 102 din Legea nr. 254/2013 a fost reglementată modalitatea de constatare a abaterilor disciplinare, iar art. 103 din același act normativ reglementează procedura disciplinară, conținând reguli privind declanșarea acesteia, norme referitoare la componența comisiei de disciplină, modalitatea de realizare a cercetării prealabile, stabilirea sancțiunii disciplinare, comunicarea hotărârii comisiei de disciplină persoanei condamnate.

21. În același sens, Regulamentul de aplicare a Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 157/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 11 aprilie 2016, prevede norme relative la obiectivele procedurii disciplinare (art. 219), interdicții referitoare la procedura disciplinară (art. 220), interdicții referitoare la aplicarea unor măsuri coercitive asimilate sancțiunilor disciplinare (art. 221), declanșarea procedurii disciplinare (art. 222), aplicarea sancțiunilor disciplinare (art. 223), individualizarea sancțiunii disciplinare (art. 224).

22. Astfel, Curtea a constatat prin Decizia nr. 243 din 8 aprilie 2021, antereferită, paragraful 45, că hotărârea comisiei de disciplină prin care a fost aplicată o sancțiune disciplinară nu este definitivă, persoana condamnată putând formula plângere la judecătorul de supraveghere a privării de libertate, în termen de 3 zile de la comunicarea hotărârii, în conformitate cu prevederile art. 104 alin. (1) din Legea nr. 254/2013. Cu ocazia soluționării plângerii, judecătorul de supraveghere a privării de libertate este obligat să asculte persoana condamnată, legiuitorul prevăzând și procedura de urmat în cazul în care persoana condamnată este transferată la un alt penitenciar. În vederea soluționării plângerii, judecătorul de supraveghere a privării de libertate poate proceda la ascultarea oricărei alte persoane condamnate sau a oricărei alte persoane care desfășoară activități în sistemul penitenciar. Indiferent de soluția pronunțată, judecătorul de supraveghere a privării de libertate soluționează plângerea, prin încheiere motivată. Totodată, legiuitorul a reglementat termene stricte de soluționare a plângerii (10 zile de la primirea acesteia) și de comunicare a încheierii prin care se soluționează plângerea (3 zile de la data pronunțării). În plus, un element esențial reglementat de legiuitor, prin art. 104 alin. (2) din Legea nr. 254/2013, este acela potrivit căruia plângerea persoanei condamnate împotriva hotărârii comisiei de disciplină suspendă executarea sancțiunilor disciplinare.

23. De asemenea, Curtea a mai reținut prin Decizia nr. 243 din 8 aprilie 2021, mai sus menționată, paragraful 46, că persoana condamnată căreia i s-a aplicat o sancțiune disciplinară are deschisă posibilitatea contestării încheierii pronunțate de judecătorul de supraveghere a privării de libertate în cadrul soluționării plângerii împotriva hotărârii comisiei de disciplină prin care a fost aplicată o sancțiune disciplinară. Astfel, potrivit art. 104 alin. (9) din Legea nr. 254/2013, împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a privării de libertate, persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii. Și în acest caz legiuitorul a reglementat necesitatea soluționării contestațiilor de urgență și cu precădere, precum și obligația instanței judecătorești de a audia persoana condamnată.

24. Curtea constată că, în cauza dedusă judecății, prin Sentința penală nr. 1.260 din 2 noiembrie 2021, pronunțată de Judecătoria Oradea — Secția penală, sancțiunea disciplinară aplicată autorului excepției (constând în suspendarea dreptului la activități culturale, artistice și sportive pe o perioadă de o lună) a fost modificată în avertisment, ceea ce dovedește, încă o dată, funcționarea efectivă a acestor garanții. Prin urmare, norma criticată este nu doar clară și previzibilă, ci și însoțită de suficiente mijloace de control și protecție a drepturilor persoanelor condamnate. Pentru aceste motive, Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

25. Referitor la prevederile art. 103 alin. (2) din Legea nr. 254/2013, autorul excepției arată că acestea ridică probleme cu privire la imparțialitatea președintelui comisiei de disciplină, respectiv directorul adjunct pentru siguranța deținerii și regim penitenciar. În opinia sa, procedura desfășurată în fața comisiei de disciplină nu asigură transparență și încredere, având în vedere implicarea anterioară și directă a președintelui comisiei în alte acțiuni desfășurate împotriva sa. În ceea ce privește dispozițiile art. 104 alin. (7) și (8) din Legea nr. 254/2013, autorul excepției opinează că prin interpretarea diferită a caracterului termenelor prevăzute de aceste texte legale — ca fiind imperative sau de recomandare — se creează o situație discriminatorie între deținuți aflați în aceeași procedură, unii dintre ei având „privilegiul” să fie aduși în fața unor judecători care apreciază ca fiind imperative termenele respective.

26. În raport cu criticile formulate, Curtea observă că autorul excepției pune în discuție, în realitate, o pretinsă neconstituționalitate a textelor de lege criticate, ce este motivată exclusiv din perspectiva unor împrejurări concrete, individualizate la speța sa. Or, instanța de contencios constituțional este învestită, prin Legea fundamentală, cu competența de a aprecia asupra concordanței dintre prevederile legilor și ordonanțelor și dispozițiile ori principiile constituționale. Verificarea constituționalității textelor de lege supuse controlului de constituționalitate se realizează prin raportare la Legea fundamentală, aceasta constituind reperul față de care, în virtutea rolului său constituțional, Curtea poate examina constituționalitatea textelor de lege ce formează obiectul excepției. Dacă ar exercita controlul de constituționalitate prin prisma situațiilor de fapt particulare, specifice fiecărui litigiu aflat pe rolul instanțelor judecătorești în cursul soluționării cărora se ridică excepții de neconstituționalitate, Curtea Constituțională ar nesocoti principiul separației puterilor în stat, substituindu-se instanței de judecată și riscând să realizeze, astfel, o intruziune în atributele autorității judecătorești.

27. Prin urmare, întrucât se ridică o problemă de interpretare și aplicare a textelor de lege criticate, aspect care, potrivit art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței instanței de contencios constituțional, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (2) și ale art. 104 alin. (7) și (8) din Legea nr. 254/2013, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

C U R T E A C O N S T I T U Ț I O N A L Ă

În numele legii

D E C I D E:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (2) și ale art. 104 alin. (7) și (8) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Mudura Gheorghe în Dosarul nr. 14.328/271/2021 al Judecătoriei Oradea — Secția penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 102 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Oradea — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 aprilie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Alina Oprișan

A C T E A L E O R G A N E L O R D E S P E C I A L I T A T E A L E A D M I N I S T R A Ț I E I P U B L I C E C E N T R A L E

INSTITUTUL NAȚIONAL DE STATISTICĂ

O R D I N
privind pragurile valorice Intrastat pentru colectarea informațiilor statistice de comerț intra-UE cu bunuri în anul 2027

Potrivit prevederilor Legii nr. 422/2006 privind organizarea și funcționarea sistemului statistic de comerț internațional cu bunuri, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor Legii organizării și funcționării statisticii oficiale în România nr. 226/2009, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 957/2005 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Statistică, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Nota de prezentare și motivare nr. 83.702/2026 a Direcției generale de statistică economică din cadrul Institutului Național de Statistică,

președintele Institutului Național de Statistică emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă următoarele praguri valorice Intrastat pentru colectarea informațiilor statistice de comerț intra-UE cu bunuri pentru anul de referință 2027: 2.000.000 lei pentru expedieri de bunuri și, respectiv, 2.000.000 lei pentru introduceri de bunuri.

Art. 2. — Operatorii economici care în cursul anului 2026 au efectuat schimburi de bunuri cu statele membre ale Uniunii Europene, a căror valoare anuală, separat pentru cele două fluxuri, expedieri și respectiv introduceri de bunuri, depășește valoarea pragurilor Intrastat stabilite pentru anul 2026, trebuie să completeze și să transmită la Institutul Național de Statistică declarații statistice Intrastat începând cu luna de referință ianuarie 2027.

Art. 3. — În cursul anului 2027 pot deveni furnizori de date Intrastat și alți operatori economici, care realizează schimburi intra-UE de bunuri, a căror valoare cumulată de la începutul anului depășește pragurile Intrastat pentru anul 2027. Acești operatori economici trebuie să completeze și să transmită declarații statistice Intrastat începând din luna în care valoarea cumulată de la începutul anului 2027 a expedierilor și/sau a introducerilor de bunuri depășește pragurile Intrastat stabilite, separat pentru cele două fluxuri.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi pus în aplicare de către direcția de specialitate din cadrul Institutului Național de Statistică.

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Institutului Național de Statistică nr. 1.604/2025 privind pragurile valorice Intrastat pentru colectarea informațiilor statistice de comerț intra-UE cu bunuri în anul 2026, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1022 din 5 noiembrie 2025.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 februarie 2027.

p. Președintele Institutului Național de Statistică,
Ioan-Silviu Vîrva

București, 19 octombrie 2026.
Nr. 832.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

O R D I N
pentru modificarea anexei nr. 1 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 35/2016 privind aprobarea acțiunilor sanitar-veterinare cuprinse în Programul acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de imobilizare a animalelor care amenință viața sau integritatea corporală a persoanelor prin utilizarea și administrarea substanțelor din categoria stupefiante, psihotrope, de identificare și înregistrare a bovinelor, porcinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și a normelor metodologice de aplicare a Programului de supraveghere și control în domeniul siguranței alimentelor

Văzând Referatul de aprobare nr. 242 din 27.07.2026, elaborat de Direcția generală sănătatea și bunăstarea animalelor din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

ținând cont de prevederile art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în baza art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 1.156/2013 pentru aprobarea acțiunilor sanitar-veterinare cuprinse în Programul acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de imobilizare a animalelor care amenință viața sau integritatea corporală a persoanelor prin utilizarea și administrarea substanțelor din categoria stupefiante, psihotrope, de identificare și înregistrare a bovinelor, porcinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, a acțiunilor prevăzute în Programul de supraveghere și control în domeniul siguranței alimentelor, precum și a tarifelor aferente acestora, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (1) și (3), precum și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 1 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 35/2016 privind aprobarea acțiunilor sanitar-veterinare cuprinse în Programul acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de imobilizare a animalelor care amenință viața sau integritatea corporală a persoanelor prin utilizarea și administrarea substanțelor din categoria stupefiante, psihotrope, de identificare și înregistrare a bovinelor, porcinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și a normelor metodologice de aplicare a Programului de supraveghere și control în domeniul siguranței alimentelor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 și 303 bis din 20 aprilie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La litera m) a punctului 15 din notă, punctul xi) va avea următorul cuprins:**

„xi) epididimita contagioasă (*Brucella ovis*), pentru ovinele/caprinele care au făcut obiectul activității de import, comerț intra- sau extracomunitar, a căror testare, în acord cu prevederile subpct. 2 al pct. 9 al lit. d) a părții I din secțiunea 1 a cap. I, este obligatorie.”

2. **La subpunctul 2 al punctului 9 al literei d) a părții I din secțiunea 1 a capitolului I, litera B va avea următorul cuprins:**

„B. Masculii înainte de a fi introduși la montă; masculii cu semne clinice și cu rezultate pozitive la testul serologic RFC/iELISA se castrează, iar cei fără semne clinice de boală se investighează bacteriologic pe probe de material seminal.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare
și pentru Siguranța Alimentelor,
Alexandru Nicolae Bociu

București, 20 octombrie 2026.
Nr. 984.

MINISTERUL ECONOMIEI, DIGITALIZĂRII, ANTREPRENORIATULUI ȘI TURISMULUI

O R D I N

privind modificarea și completarea procedurii de implementare a „Programului pentru consolidarea IMM-urilor prin acces îmbunătățit la finanțare — SME Eco-Tech'', finanțat din cea de-a doua contribuție elvețiană, în cadrul Programului de cooperare elvețiano-român (PCER), aprobată prin Ordinul ministrului economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului nr. 1.392/2025

Având în vedere:

— Acordul dintre Secretariatul de Stat pentru Afaceri Economice (SECO) și Ministerul Finanțelor, în calitate de Unitate națională de coordonare (UNC) privind măsura de sprijin „Consolidarea IMM-urilor prin acces îmbunătățit la finanțare", nr. ref. UX-01423.01, semnat la data de 19.09.2024;

— Acordul de implementare a măsurii-suport nr. RO-CH 01 dintre Ministerul Finanțelor, în calitate de Unitate națională de coordonare (UNC) pentru Programul de cooperare elvețiano-român, și Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului (MEAT), în calitate de operator de program cu privire la „Programul pentru consolidarea IMM-urilor prin acces îmbunătățit la finanțare" în cadrul Ariei tematice „Finanțare pentru microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii", semnat la data de 4.12.2024;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 120/2023 privind stabilirea cadrului financiar general pentru utilizarea celei de-a doua contribuții financiare elvețiene nerambursabile acordate României prin intermediul Programului de cooperare elvețiano-român vizând reducerea disparităților economice și sociale în cadrul Uniunii Europene, precum și a contribuției naționale aferente acestei asistențe, aprobată prin Legea nr. 150/2024;

— Avizul nr. RG/16.228 din 13.10.2026 emis de către Consiliul Concurenței cu privire la proiectul de Ordin al ministrului economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului privind modificarea procedurii de implementare a „Programului pentru consolidarea IMM-urilor prin acces îmbunătățit la finanțare — SME Eco-Tech", aprobată prin Ordinul ministrului economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului nr. 1.392/2025;

— Referatul de aprobare nr. 204.271/DGAFIMM din 19.10.2026 întocmit de către Direcția generală antreprenoriat și finanțări pentru IMM-uri,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 189/2025 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului, cu modificările ulterioare,

ministrul economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului emite următorul ordin:

Art. I. — Procedura de implementare a „Programului pentru consolidarea IMM-urilor prin acces îmbunătățit la finanțare — SME Eco-Tech", finanțat din cea de-a doua contribuție elvețiană, în cadrul Programului de cooperare elvețiano-român (PCER), aprobată prin Ordinul ministrului economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului nr. 1.392/2025, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 și 583 bis din 23 iunie 2025, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La punctul 1 al șaptelea paragraf, după a paisprezecea liniuță se introduce o nouă liniuță, cu următorul cuprins:**

„— *principiul «a doua șansă»* — posibilitatea aplicanților respinși la finanțare în cadrul primei înscrieri de a depune încă o cerere de finanțare prin intermediul sistemului informatic, cu obținerea unei noi poziții la finanțare în ordinea primul venit — primul servit. A doua înscriere va intra în etapa de evaluare în limita bugetului și va urma aceleași etape procedurale, iar eventualele alte cereri depuse după aceasta vor fi respinse."

2. **La punctul 3 subpunctul 3.2, litera h) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„h) desfășoară o activitate principală sau secundară autorizată în unul dintre sectoarele eligibile. Codul CAEN Rev. 3 sau echivalent CAEN Rev. 2 pentru care solicită finanțare este cod CAEN principal sau secundar cel puțin de la data de 1.01.2022 și este autorizat la momentul înscrierii în Program, conform Legii nr. 265/2022 privind registrul comerțului și pentru modificarea și completarea altor acte normative cu incidență asupra înregistrării în registrul comerțului, cu modificările și completările ulterioare. Solicitarea finanțării se face pe un singur cod CAEN, reprezentând codul CAEN principal sau secundar;".

3. **La punctul 3 subpunctul 3.3, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„3.3. (1) Sunt eligibile în cadrul Programului societățile care desfășoară, în condițiile prezentei proceduri de implementare, activități principale sau secundare autorizate pe CAEN Rev. 3 sau echivalent CAEN Rev. 2 aferente domeniilor de producție, comerț sau servicii, cu excepția celor excluse de regulamentele europene privind acordarea ajutoarelor de stat și/sau *de minimis* și a celor excluse de prezenta procedură de implementare."

4. **La punctul 5, alineatele (11) și (16) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„(11) EIP va efectua verificarea administrativă și de eligibilitate, în ordinea înscrierii, a unui număr suficient de aplicanți care să permită îndeplinirea indicatorilor Programului, încadrarea în bugetul Programului și asigurarea/crearea unei liste de rezervă.

.....

(16) Pentru aplicanții respinși la verificarea administrativă și de eligibilitate, MEDAT va transmite acestora o notificare de respingere. Aplicanții care au primit o scrisoare de respingere beneficiază de principiul «a doua șansă» în sensul în care pot aplica maximum încă o dată cu societatea respinsă la finanțare la prima înscriere, obținând, conform principiului «primul venit — primul servit», o nouă poziție în lista de înscrieri. A doua înscriere va intra în etapa de evaluare în limita bugetului și va urma aceleași etape procedurale, iar eventualele alte cereri depuse după aceasta vor fi respinse."

5. **În tot cuprinsul procedurii de implementare, sintagma „CAEN principal'' se modifică și se înlocuiește cu sintagma „CAEN principal sau secundar''.**

6. **În tot cuprinsul procedurii de implementare, sintagma „ordonator de credite'' se modifică și se înlocuiește cu sintagma „reprezentant legal''.**

Art. II. — Direcția generală antreprenoriat și finanțări pentru IMM-uri va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului,
Daniel-Cătălin Zamfir

București, 27 octombrie 2026.
Nr. 1.773.

ACTE ALE ORDINULUI ASISTENȚILOR MEDICALI GENERALIȘTI, MOAȘELOR ȘI ASISTENȚILOR MEDICALI DIN ROMÂNIA

ORDINUL ASISTENȚILOR MEDICALI GENERALIȘTI, MOAȘELOR ȘI ASISTENȚILOR MEDICALI DIN ROMÂNIA

H O T Ă R Â R E
privind suspendarea aplicării Hotărârii Consiliului național al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 28/2026 pentru modificarea anexelor nr. 3 și 4 la Statutul Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, adoptat prin Hotărârea Adunării generale naționale a Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 1/2009

În temeiul prevederilor art. 53 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 144/2008 privind exercitarea profesiei de asistent medical generalist, a profesiei de moașă și a profesiei de asistent medical, precum și organizarea și funcționarea Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 53/2014, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 26 alin. (6) din Statutul Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, adoptat prin Hotărârea Adunării generale naționale a Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 1/2009, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul național al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România emite următoarea hotărâre:

Art. I. — Hotărârea Consiliului național al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 28/2026 pentru modificarea anexelor nr. 3 și 4 la Statutul Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, adoptat prin Hotărârea Adunării generale naționale a Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 1/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 633 din 31 iulie 2026, se suspendă până la data de 1 octombrie 2027.

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Ordinului Asistenților Medicali Generaliști,
Moașelor și Asistenților Medicali din România,
Mircea Timofte

București, 23 octombrie 2026.
Nr. 35.

ORDINUL ASISTENȚILOR MEDICALI GENERALIȘTI, MOAȘELOR ȘI ASISTENȚILOR MEDICALI DIN ROMÂNIA

H O T Ă R Â R E
pentru completarea Hotărârii Consiliului național al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 4/2020 pentru aprobarea structurii și a informațiilor din Registrul național unic al asistenților medicali generaliști, moașelor și asistenților medicali din România

Având în vedere prevederile art. 38 alin. (1) și (3^1) din anexa la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.137/2018 pentru aprobarea Metodologiei de organizare și desfășurare a examenului de grad principal pentru asistenți medicali generaliști, moașe, asistenți medicali, surori medicale și oficianți medicali, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 53 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 144/2008 privind exercitarea profesiei de asistent medical generalist, a profesiei de moașă și a profesiei de asistent medical, precum și organizarea și funcționarea Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 53/2014, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul național al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, întrunit în ședința din 23 octombrie 2026, emite următoarea hotărâre:

Art. I. — Hotărârea Consiliului național al Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România nr. 4/2020 pentru aprobarea structurii și a informațiilor din Registrul național unic al asistenților medicali generaliști, moașelor și asistenților medicali din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 2 iulie 2020, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **La articolul 2 alineatul (1), după litera i) se introduce o nouă literă, litera j), cu următorul cuprins:**

„j) modulul Grad principal.”

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România,
Mircea Timofte

București, 23 octombrie 2026.
Nr. 37.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: https://www.monitoruloficial.ro, secțiunea Publicări.

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906/30.X.2026 conține 16 pagini. Prețul: 12,80 lei **ISSN** 1453—4495